

Sygn. akt: I C 136/14 upr.

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 października 2014 r.

Sąd Rejonowy w Przasnyszu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Anna Andrzejewska
Protokolant:	starszy sekr. sądowy Małgorzata Szczypińska

po rozpoznaniu w dniu 24 października 2014 r. w Przasnyszu na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w W.

przeciwko M. D.

o zapłatę

1. Oddala powództwo.

2. Zasądza od powoda (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w W. na rzecz pozwanej M. D. kwotę 617,00 zł (sześćset siedemnaście złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym kwotę 600,00 zł (sześćset złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 136/14 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej M. D. kwoty 1.618,33 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Ponadto wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazał, że pozwana zawarła z pierwotnym wierzycielem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych (w tym dostępu do Internetu) z tytułu której winna uiścić na rzecz pierwotnego wierzyciela kwotę stanowiącą przedmiot sporu, będącą ekwiwalentem świadczonych przez niego usług, czego nie uczyniła. Powód nabył na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 22.08.2012 roku wierzytelność przysługującą pierwotnemu wierzycielowi względem strony pozwanej w związku z niewykonaniem umowy przez stronę pozwaną. Jako dowód istnienia oraz obowiązku spełnienia świadczenia przez pozwaną wskazał wyciąg z księgi rachunkowej funduszu o numerze (...). Wskazał, że na wartość przedmiotu sporu składa się kwota 1.443,52 złote stanowiąca nieuiszczoną wartość ekwiwalentu za dostarczone usługi telekomunikacyjne, kwota 0,00 złotych stanowiąca noty odsetkowe wystawione przez pierwotnego wierzyciela w związku z nieterminową zapłatą należności na jego rzecz, kwota 174,81 złotych stanowiąca skapitalizowane odsetki ustawowe liczone od należności głównej od dnia 21.06.2012 roku do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu. Powód wezwał stronę pozwaną do dobrowolnej zapłaty spornej kwoty wskazując jednocześnie, że w przypadku jej niezapłacenia sprawa zostanie

skierowana na drogę sądową. Strona pozwana do dnia wniesienia pozwu nie dokonała spłaty zadłużenia. Powód domaga się ponadto odsetek od niespłaconej kwoty długu od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Referendarz sądowy Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny nakazem zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 1327891/13 z dnia 29.08.2013 roku nakazał pozwanej M. D., aby zapłaciła na rzecz powoda (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w W. żadaną kwotę z odsetkami oraz kosztami procesu (k. 8).

Wobec skutecznego wniesienia przez pozwaną sprzeciwu od powyższego nakazu zapłaty postanowieniem z dnia 09.10.2013 roku referendarz sądowy Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Przasnyszu (k. 15).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Zaprzeczając jakoby istniał jakikolwiek dług względem (...) S.A. i względem powoda w kwocie dochodzonej pozwem w niniejszej sprawie podnosiła, że nie istniała wierzytelność, którą powód rzekomo nabył w umowie cesji. Powód nie wykazał, że żądana od pozwanej kwota wynika z załączonych do pozwu umów oraz innych dokumentów. Powód przedstawił w pozwie umowę o świadczenie telekomunikacyjnych usług powszechnych oraz innych usług nr (...) z dnia 15.02.2006 roku oraz aneks nr (...) do umowy nr (...). Twierdziła, że przedmiotowy aneks dotyczy innej umowy niż przedstawiona w pozwie przez powoda, a w tej sytuacji sam aneks lub sama umowa nie mogą stanowić podstawy roszczenia powoda względem pozwanej. Pozwana zaprzeczyła aby taki aneks podpisywała. Dodała, że nie mogła podpisać aneksu do tej umowy, ponieważ umowa ta została rozwiązana co potwierdza protokół zdawczo odbiorczy do umowy nr (...) podpisany w dniu 10.10.2011 roku. Z tej rozwiązanej umowy nie powstały żadne wierzytelności pozwanej względem (...) S.A. Podnosiła też, że powód nie wykazał wartości kwoty dochodzonej pozwem, gdyż z załączonych do pozwu dokumentów wynikają inne wartości kwot pieniężnych niż dochodzone pozwem. Zauważyła też, że z przedstawionych w pozwie dokumentów, tj. z noty obciążeniowej i faktur, nie wynika że dotyczyły opłat abonamentowych ani opłat za wykorzystane impulsy i transfer danych. Nota obciążeniowa zgodnie z jej treścią dotyczy „kary umownej związanej z przyznaną w ramach Oferty (dostęp do Internetu (...)) ulga od opłaty abonamentowej”, a pozwana zaprzecza jakoby jakakolwiek kara umowna mogła być na nią zasadnie nałożona, czego powód również nie wykazał w pozwie. Natomiast wszystkie faktury załączone do pozwu nie zawierają w swej treści żadnej informacji, która by pozwalała ustalić jakich należności dotyczą. Ponadto przedstawione faktury i nota obciążeniowa odnoszą się do przedstawionego aneksu, który nie jest aneksem do przedstawionej umowy. Zarzuciła ponadto, że powód nie wykazał nawet, iż zawarł umowę cesji na podstawie której rzekomo nabył wierzytelność względem pozwanej. Powód przedstawił bowiem wyciąg z załącznika do porozumienia nr (...) z dnia 22.08.2012 roku, gdy przedstawione przez powoda porozumienie nr (...) pochodzi z 22.08.2013 roku. Dodała, że wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego z dnia 27.05.2013 roku w okolicznościach niniejszej sprawy nie jest dowodem na istnienie wierzytelności. Wnioskowała, że powód nie wykazał zgodnie z art. 6 i 232 kpc zasadności swoich roszczeń.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie niesporne było, że z treści wyciągu z ksiąg rachunkowych na dzień 27.05.2013 roku wynika, że w księdze rachunkowej powodowego Funduszu w dziale wierzytelności pod numerem (...) ujawniona jest jako wierzytelność Funduszu kwota 1.618,33 złotych przysługująca od pozwanej M. D., na którą składa się należność główna – kapitał w kwocie 1.443,52 złotych i odsetki ustawowe naliczone od kwoty należności głównej (z uwzględnieniem ewentualnych wpłat dłużnika) za okres od dnia 21.06.2012 roku do dnia 27.05.2013 roku w wysokości 174,81 złotych, a razem zadłużenie na dzień 27.05.2013 roku wynosi 1.618,33 złotych (k. 25).

Powyższy dokument finansowy nie wiąże się jednak z domniemaniem prawnym, iż wierzytelność ta istnieje. Brak bowiem jakiegokolwiek sposobu kontroli prawidłowości podstaw jego wystawienia, poza jej prawidłowością formalną. Nie jest zatem wystarczający do wykazania istnienia wierzytelności dowód w postaci częściowego wykazu ich nabycia. Rozważanemu dokumentowi należy przypisać charakter dokumentu prywatnego, który zgodnie z treścią art. 245

kpc stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Sąd podzielił przy tym stanowisko wyrażone w uzasadnieniu uchwały Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2009 roku w sprawie III CZP 65/09 (OSNC 2010/4/51, OSP 2010/10/96, Biul.SN 2009/10/6, LEX nr 522989), iż o ile należy przyjąć, że wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu potwierdza fakt dokonania cesji (nabycia wierzytelności), o tyle do wykazania skuteczności tego nabycia w świetle prawa cywilnego lub szerzej - do wykazania istnienia wierzytelności w razie zaprzeczenia przez pozwanego jej istnieniu, konieczne jest przedstawienie przez fundusz odpowiednich dowodów. Ponadto zgodnie z art. 194 ust. 2 ustawy z dnia 27 maja 2004 roku o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. z 2004 roku Nr 146, poz. 1546 ze zm.) w brzmieniu obowiązującym od dnia 20 lipca 2013 roku (ustawa z dnia 19 kwietnia 2013 roku o zmianie ustawy – prawo bankowe oraz ustawy o funduszach inwestycyjnych – Dz. U. z 2013 roku, poz. 777) moc prawna dokumentów urzędowych m.in. w postaci wyciągów z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego podpisanych przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzone pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem, nie obowiązują w odniesieniu do tych dokumentów w postępowaniu cywilnym.

Przekładając powyższe na okoliczności niniejszej sprawy należy stwierdzić, że sam fakt dokonania przelewu wierzytelności nie zwalnia powoda od wykazania, iż wierzytelność przysługiwała zbywcy. Strona powodowa winna zatem udowodnić, iż złożony przez wyciąg z ksiąg rachunkowych i częściowy wykaz wierzytelności przedstawia wierzytelność rzeczywiście istniejącą. Powód, jako nabywca, winien dysponować całością dokumentacji związanej z nabytą wierzytelnością i jako profesjonalista w swej dziedzinie, winien wykazać w postępowaniu sądowym, w jaki sposób określił wysokość dochodzonego roszczenia. Powód w niniejszej sprawie winien udowodnić dochodzone roszczenie w całości. W tym zakresie spoczywał na nim ciężar dowodu (art. 6 kc).

Pozwana podważyła okoliczności faktyczne przytoczone przez powoda w pozwie, w szczególności w zakresie obejmującym skuteczność przelewu wierzytelności i samego istnienia wierzytelności.

Powód na dowód istnienia wierzytelności przedstawił dwa dokumenty: 1) umowę z dnia 15.02.2006 roku o świadczenie telekomunikacyjnych usług powszechnych oraz innych usług nr (...) (k. 40-41) z której wynika zobowiązanie pozwanej do uiszczania opłat zgodnie z cennikami TP i fakturami VAT (§ 1 ust. 2 pkt 2 umowy – k. 40v) i zobowiązania się do przestrzegania postanowień regulaminu (§ 2 umowy – k. 40v) oraz 2) Aneks z dnia 25.03.2011 roku nr (...) do Umowy (...) (...) (k. 37-39) – zawarte przez pozwaną z pierwotnym wierzycielem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W.. Powyższy Aneks w sposób jednoznaczny określa do jakiej umowy (o jakim numerze i nazwie) został sporządzony. Nazwa i numer umowy podstawowej wymienionej w treści Aneksu nie jest tożsamy z umową z dnia 15.02.2006 roku złożoną przez powoda do akt sprawy jako dowód na istnienie wierzytelności. Oznacza to, że powód na wykazanie zasadności swego roszczenia przedstawił dwie różne – bo dotyczące różnych zobowiązań – umowy (jedną na świadczenie usług telekomunikacyjnych i drugą – dotyczącą (...)). Powód nie wyjaśnił w pozwie na podstawie której konkretnie umowy dochodzi roszczenia w niniejszej sprawie. Powyższe nie wynika ani z załączonych do pozwu faktur (k. 32-36), z których tylko jedna opiewająca na kwotę 1.099,76 złotych (k. 32) zawiera opis podstawy naliczenia opłaty, co może sugerować, że roszczenie oparte zostało o umowę aneksu z 25.03.2011 roku. Nie jest jednak rzeczą Sądu snucie domysłów jaka była podstawa faktyczna żądania strony powodowej szczególnie w sytuacji, gdy reprezentuje ją fachowy pełnomocnik. Podstawa faktyczna żądania powinna być sformułowana w sposób na tyle precyzyjny i jednoznaczny, by umożliwić stronie przeciwnej ustosunkowanie się do tych twierdzeń, a Sądowi – zweryfikowanie twierdzeń obu stron na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Zaoferowane przez stronę powodową dowody nie wykazały zasadności roszczenia powoda tak co do zasady, jak i jego wysokości.

Pomimo, że Aneks z 25.03.2011 roku odsyła do Regulaminu promocji „(...)”, to jednak z treści przedłożonego przez powoda Regulaminu wynika, że obowiązuje on w okresie od 01.05.2011 roku do 31.12.2011 roku i obowiązuje Abonentów, którzy w tym okresie zawrą umowę o świadczenie usługi (pkt 2 i 3 podpunkt 2 Regulaminu) albo aneks do umowy podstawowej (pkt 3 podpunkt 3 Regulaminu). Aneks złożony przez powoda został opatrzony prezentatą (...) S.A. z dnia 25.03.2011 roku (k. 37) i obejmuje okres od 01.04.2011 roku (k. 37v), a zatem okres wcześniejszy niż

okres promocji wskazany w przedłożonym przez powoda Regulaminie. Regulamin ten nie dotyczy zatem Aneksu z dnia 25.03.2011 roku, a innego regulaminu powód nie złożył.

Zakładając więc jedynie hipotetycznie, że podstawą roszczenia powoda w niniejszej sprawie jest Aneks do umowy (...) z 25.03.2011 roku, to stwierdzić należy, że zaofiarowane przez powoda dowody nie pozwalają na zweryfikowanie zasadności powództwa w niniejszej sprawie.

W tym miejscu podkreślić należy, że pozwana w ogóle zakwestionowała ważność aneksu z 25.03.2011 roku twierdząc, że nie podpisywała takiego dokumentu. Podała, że dowodem tego faktu jest rozwiązanie w dniu 10.10.2011 roku podstawowej umowy o numerze (...), o czym świadczy treść protokołu zdawczo – odbiorczego (k. 61-61v). Powód nie zajął stanowiska co do takich twierdzeń strony pozwanej zgłoszonych już w sprzeciwie od nakazu zapłaty, ani też nawet po wezwaniu go do złożenia wszelkich dowodów potwierdzających istnienie nabytej wierzytelności (pkt 2 postanowienia z dnia 24.09.2014 roku –k. 68-68v). W tych okolicznościach, mając na uwadze treść art. 230 kpc, uznać należało za przyznane twierdzenia pozwanej, że rozwiązała z pierwotnym wierzycielem umowę podstawową do Aneksu z dnia 25.03.2011 roku. Skoro umowa podstawowa została skutecznie rozwiązana i rozliczona, to rozwiązaniu równocześnie ulec musiał także i Aneks do tej umowy. Aneks modyfikuje umowę podstawową, a zatem stanowi kontynuację umowy podstawowej. Zasady logicznego rozumowania nakazują przyjąć, że rozwiązaniu i rozliczeniu podlegać powinny te dwa dokumenty, a nie tylko jeden z nich i to ten pierwszy. Sama modyfikacja umowy podstawowej nie może bowiem w obrocie funkcjonować samodzielnie bez odniesienia do umowy podstawowej. Fakt rozwiązania i rozliczenia umowy podstawowej wraz z Aneksem do tej umowy nie wynika jednak z treści protokołu zdawczo – odbiorczego przedłożonego przez pozwaną, którym jest jednak wyraźnie mowa o rozwiązaniu tylko jednej umowy i to podstawowej. W tych okolicznościach zasadne wydają się zarzuty pozwanej co do ważności przedmiotowego Aneksu i wiarygodne twierdzenia pozwanej, że nigdy nie podpisywała Aneksu z 25.03.2011 roku. Twierdzenia te pozwana chciała wykazać wnosząc o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego grafologa, jednak dowodu tego nie dało się przeprowadzić z uwagi na postawę powoda, który nie przedłożył oryginału kwestionowanej przez pozwaną umowy Aneksu. Taka postawa powoda, zdaniem Sądu, czyniła wiarygodną wersję pozwanej mając na uwadze art. 233 § 2 kpc. Zwrócić przy tym należy uwagę na podpis widniejący pod Aneksem (k. 39), który w sposób oczywisty, bo widoczny gołym okiem laika, wykazuje znaczne odmienności zapisu od podpisów pozwanej np. na k. 41, 62 akt sprawy. Przedmiotowy Aneks nie jest więc wiarygodnym dowodem w sprawie.

Powód nie wykazał też, że jego żądanie opiera się na umowie z 15.02.2006 roku. Nie przedłożył ponadto poza samą tą umową Regulaminu do którego ona odsyła. Nie istnieje zatem możliwość zweryfikowania w żaden sposób zasadności twierdzeń powoda.

Niezależnie od powyższego zauważyć też należy, że powód nie wykazał także aby nabył w drodze przelewu wierzytelności roszczenie dochodzone pozwem w niniejszej sprawie. Porozumienie z dnia 22.08.2012 roku nie zawiera żadnych treści z których wynikałoby, że jego przedmiotem jest wierzytelność wobec pozwanej w kwocie dochodzonej pozwem, a nadto w aktach sprawy brak umowy ramowej cyklicznej sprzedaży wierzytelności z dnia 28.03.2012 roku (k. 73). Z treści tego porozumienia nie wynika, by sporządzony był do niego jakiś załącznik, dlatego budzi wątpliwości zasadność i skuteczność zapisów rzekomego załącznika do porozumienia nr (...) z dnia 22.08.2012 roku (k. 29-30).

W procesie cywilnym strony mają obowiązek twierdzenia i dowodzenia tych wszystkich okoliczności (faktów), które stosownie do art. 227 kpc mogą być przedmiotem dowodu. Bierność strony w zakresie dowodzenia powoduje ujemne następstwa jej pasywnej postawy, bowiem fakty nieudowodnione zostaną pominięte i nie wywołają oczekiwanych skutków prawnych, co ostatecznie może oznaczać przegranie procesu. Strona nie może liczyć na to, że sąd zainicjuje przeprowadzenie dowodów, które mogłyby służyć poparci jej twierdzeń. W tych okolicznościach stwierdzić należy, że powód nie przedstawił dowodów, z których wynika obowiązek pozwanego zapłaty dochodzonej kwoty, a w konsekwencji nie udowodnił faktów, z których wywodzi swoje roszczenie.

Mając na uwadze powyższe Sąd oddalił powództwo na podstawie art. 6 kc, art. 513 § 1 kc i 509 kc.

O kosztach procesu orzeczono w myśl zasady odpowiedzialności za wynik sprawy (art. 98 kpc). Na koszty procesu składa się kwota 600 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, której wysokość została ustalona na podstawie § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 roku, poz. 490 ze zm.) i opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa w wysokości 17 złotych.